

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku E. S. (1) z 27 kwietnia 2016 r., przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od 1 kwietnia 2016r. tj. od miesiąca złożenia wniosku, wskazując w tym zakresie wyłącznie ogólnie, że działa „na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887)”. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że do ustalenia wysokości emerytury przyjął dotychczasową podstawę jej wymiaru, która wynosi 2.253,15 zł oraz uwzględnił okres składkowy w wymiarze 39 lat i 10 miesięcy, tj. 478 miesięcy a także okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy, tj. 20 miesięcy. Wskazał, że do stażu pracy policzył następujące okresy: od 19.01.1999 r. do 30.01.2000 r., od 01.03.1999 r. do 16.08.1999 r., od 01.02.2000r. do 22.02.2000 r., od 01.03.2000 r. do 23.03.2000 r., od 01.04.2000 r. do 22.04.2000 r., od 01.05.2000 r. do 20.06.2000 r., od 01.07.2000 r. do 20.07.2000 r., od 01.08.2000 r. do 21.08.2000 r., od 01.09.2000 r. do 20.09.2000 r. oraz od 01.10.2000 r. do 31.03.2001 r.

Po zmianie stażu pracy emerytura E. S. wyniosła 1897,51 złotych.

E. S. (1) odwołał się od powyższej decyzji. W złożonym piśmie wniósł o ponowne przeliczenie wysokości jego świadczenia poprzez uwzględnienie całego okresu pracy od 19 stycznia 1999r. do 14 listopada 2006 r. (tj. okresu prowadzenia działalności gospodarczej). Zarzucił, że ww. okres uwzględniony został tylko częściowo. Nadto wniósł o wypłatę ponownie wyliczonego świadczenia wraz z odsetkami za zwłokę, poczynawszy od dnia nabycia prawa do tego świadczenia. Precyzując swoje stanowisko w trakcie rozprawy w dniu 5 stycznia 2017 roku ubezpieczony podniósł, że jego staż pracy w zakresie okresów składkowych jest wyższy niż ustalił to ZUS, ponieważ sumarycznie powinno być co najmniej 40 lat okresów składkowych. W wątpliwość poddał wyliczone przez organ niepełne lata pracy, w tym w zakresie roku 1999. Oświadczył zarazem, iż nie twierdzi, że prowadził działalność gospodarczą po dniu 31 marca 2001 r. oraz, że nie domaga się wyrównania świadczenia. W zakresie prawa do odsetek wskazał, że domaga się ich przyznania za okres trzech lat wstecz, licząc od ostatniej wydanej przez ZUS decyzji, tj. decyzji z 7 października 2016 r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. (1) urodził się (...).

Niesporne.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z 27 maja 2008 r. E. S. (1) nabył prawo do emerytury od 8 maja 2008 roku, tj. od dnia złożenia wniosku i wejścia w życie art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS w nowym brzmieniu.

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął wówczas przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, a mianowicie z lat: od 1973r. do 1982r., od 1984r. do 1987r., od 1993r. do 1998r.

Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 76,76 % przez kwotę bazową w wysokości 2275,37 zł wyniosła 1746,57 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia ZUS uwzględnił 38 lat, 2 miesiące okresów składkowych, tj. 458 miesięcy oraz 1 rok i 3 miesiące okresów nieskładkowych, tj. 15 miesięcy.

Następnie, decyzją z 27 sierpnia 2008 roku organ rentowy przeliczył wysokość świadczenia ubezpieczonego, uwzględniając dodatkowo staż jego pracy od 1.05.2008 r. do 25.06.2008 r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 76,76 % przez kwotę bazową w wysokości 2275,37 zł wyniosła 1746,57 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 38 lat, 3 miesiące okresów składkowych tj. 459 miesięcy oraz 1 rok i 3 miesiące

okresów nieskładkowych tj. 15 miesięcy. W stażu pracy zakład nie uwzględnił wnioskowanego wówczas przez E. S. (1) okresu od 19.01.1999r. do 14.11.2006r.

Ponadto decyzją z dnia 22 stycznia 2010 roku ZUS O/S., rozpoznając złożony przez E. S. wniosek, odmówił mu dokonania kolejnego przeliczenia świadczenia, wskazując, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z uwzględnieniem okresów wynagrodzeń zgodnie z treścią art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jest niższy od ostatnio przyjętego.

Niesporne, a nadto dowody:

- decyzja ZUS z 27.05.2008r. - k. 33 plik III akt ZUS;
- obliczenie wwpw - k. 31 plik III akt ZUS;
- decyzja ZUS z 27.08.2008r. - k. 58-59 plik III akt ZUS;
- wniosek o potwierdzenie ubezpieczenia z 23.06.2008r. - k. 40 plik III akt ZUS;
- pismo ZUS z 24.07.2008r. - k. 49 plik III akt ZUS;
- kserokopia decyzji ZUS z 22.01.2010r. - k. 16, 17, 52 akt sprawy.

E. S. (1) od 1 września 1983 r. do 31 marca 2001 r. prowadził działalność gospodarczą jako wspólnik w Cukierni (...) w K.. Z tego tytułu w okresie od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. podlegał ubezpieczeniom społecznym i opłacał składki. W roku 1998, w okresie od 7 maja 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. korzystał z zasiłku chorobowego wypłacanego mu przez ZUS. Okresy te zostały przez organ rentowy wzięte pod uwagę jako okresy składkowe i nieskładkowe przy ustalaniu prawa ubezpieczonego do emerytury.

Dowody:

- potwierdzenie ubezpieczenia z 6.03.2008 r. – karta nienumerowana w pliku II akt ZUS O/S.;
- raport ustalenia uprawnień do świadczenia stanowiący załącznik do decyzji z 27.05.2008 r. – k. 27, plik III akt ZUS O/S..

W roku 1999 E. S. kontynuował korzystanie ze zwolnienia lekarskiego i pobieranie zasiłku chorobowego w okresie od 1 do 18 stycznia 1999 r.

Niesporne.

Zasiłek za okres od 19 do 31 grudnia 1998 r. został E. S. wypłacony w styczniu 1999 r., razem z zasiłkiem za okres od 1 do 18 stycznia 1999 r. Dodatkowo w tej dacie wypłacono ubezpieczonemu wyrównanie wcześniej wypłaconego zasiłku chorobowego za okres od 7 maja 1998 r. do 4 sierpnia 1998 r.

Dowód: odcinek przekazu pocztowego z 23.01.1999 r. – w kopercie k. 27 akt sądowych.

W roku 1999 E. S. (1) korzystał z zasiłku chorobowego jeszcze w okresie od 1 marca 1999 r. do 16 sierpnia 1999 r.

Dowody:

- poświadczenie dot. korzystania przez E. S. z zasiłków chorobowych z 3.03.2008r. - k. 35 akt sądowych;
- informacja o wypłaconych świadczeniach – k. 36 akt sądowych.

Przy ustalaniu prawa i wysokości emerytury okres ten nie został pierwotnie uwzględniony przez ZUS.

Niesporne.

Łączna kwota zasiłku chorobowego faktycznie wypłaconego ubezpieczonemu w roku 1999 (a więc obejmującego także wypłacony w styczniu 1999 roku zasiłek za okres od 19 do 31 grudnia 1998 r. oraz wyrównanie zasiłku za okres od 7 maja 1998 r. do 4 sierpnia 1998 r.) wyniosła 4.555,20 zł.

Dowód: PIT 11A - k. 136 plik III akt ZUS O/S..

Faktyczna wysokość zasiłku chorobowego wypłaconego E. S. w roku 1999 i należnego za ten rok (a nie za lata wcześniejsze) wyniosła 3.824,10 zł.

Dowody:

- poświadczenie dot. korzystania przez E. S. z zasiłków chorobowych z 3.03.2008r. - k. 35 akt sądowych;
- informacja o wypłaconych świadczeniach – k. 36 akt sądowych.

W latach 1999-2001 E. S. (1) nie opłacał na bieżąco składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w pełnej należnej wysokości, wobec czego była wobec niego w tym zakresie prowadzona egzekucja administracyjna.

W dniu 18 grudnia 2000 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w S. Inspektorat Ś. wystawił tytuły wykonawcze na E. S. (1) o numerach od W 43- (...) do W43- (...) za okres zaległości:

- od 04.2000 r. do 09.2000 r. na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych,
- od 04.2000 r. do 09.2000 r. na Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych,
- od 04.2000 r. do 09.2000 r. na Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Tytuły wykonawcze zostały wysłane do Naczelnika Urzędu Skarbowego w K..

W dniu 4 czerwca 2009 r. Dyrektor Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S., działając jako organ egzekucyjny, wystawił na ubezpieczonego tytuły wykonawcze o numerach od Se (...) do Se (...) za okres zaległości:

- od 05.1999 r. do 09.2000 r. na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych,
- od 05.1999 r. do 09.2000 r. na Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych,
- od 05.1999 r. do 09.2000 r. na Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W związku ze zbiegiem egzekucji administracyjnych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przekazał sprawę do dalszej realizacji Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w K..

Składki za rok 1999 zostały ostatecznie opłacone i wyegzekwowane w pełnej wysokości.

W zakresie składek za rok 2000 zostały one częściowo wyegzekwowane a częściowo objęte złożonym przez E. S. (1) w dniu 12 grudnia 2014 r. wnioskiem o abolicję. Egzekucja była prowadzona ze świadczenia emerytalnego E. S..

W dniu 17 grudnia 2015 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. zawiesił postępowanie egzekucyjne, a następnie w dniu 16 czerwca 2016 r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

W dniu 4 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał adresowaną do E. S. (1) decyzję nr (...), którą umorzył mu należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od stycznia do kwietnia 2000r. oraz od czerwca do września 2000 r. w łącznej kwocie 3.329,79 zł, w tym z tytułu składek – 991,82 zł.

Dowody:

- pismo Dyrektora ZUS O/S. z 11.01.2012r. - k. 117 plik III akt ZUS;
- zawiadomienia o zajęciu prawa majątkowego - k. 63-107 plik III akt ZUS;
- decyzja ZUS o wysokości zaległych składek z 12.03.2009r. - k. 53 akt sądowych;
- pismo ZUS z 21.11.2000 r. o wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek - k. 54 akt sądowych;
- kopie potwierdzeń opłacenia składek za styczeń i listopad 1999 r. – koperta k. 27 akt sądowych;
- decyzja nr (...) oraz inne dokumenty – w pliku akt ZUS dot. wniosku o abolicję.

Składki na ubezpieczenia społeczne za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2000 r. ostatecznie nie zostały przez E. S. (1) opłacone (dobrowolnie lub wskutek egzekucji) w pełnej wysokości. W pełnej wysokości opłacona została tylko składka za maj 2000 roku oraz za miesiące od października do grudnia 2000 r.

W pełnej wysokości opłacono ponadto (lub wyegzekwowano) składki należne za cały okres prowadzenia działalności gospodarczej w roku 2001, tj. od 1 stycznia do 31 marca tegoż roku.

Z tytułu składek należnych za styczeń 2000 r. E. S. dokonał w szczególności w dniu 10 stycznia 2000 r. wpłaty gotówkowej w kwotach: 633,70 zł – oznaczając wpłacającego jako: Cukiernia (...) E. S. (1), D. L., ul. (...), (...)-(...) K. oraz 364,40 zł – oznaczając wpłacającego jako: S. E., ul. (...), (...)-(...) K..

Wpłaty dokonane przez E. S. oraz wyegzekwowane od niego należności pozwoliły na pokrycie należności z tytułu następujących składek przypadających za rok 2000: za styczeń – za 30 dni (przy 31 dniach w miesiącu), za luty – za 22 dni (przy 29 dniach w miesiącu), za marzec – za 23 dni (przy 31 dniach w miesiącu), za kwiecień – za 22 dni (przy 30 dniach w miesiącu), za czerwiec – za 20 dni (przy 30 dniach w miesiącu), za lipiec – za 20 dni (przy 31 dniach w miesiącu), za sierpień – za 21 dni (przy 31 dniach w miesiącu), za wrzesień – za 20 dni (przy 30 dniach w miesiącu).

Dowody:

- kopie potwierdzeń opłacenia składek za styczeń 2000 r. – koperta k. 27 akt sądowych;
- wydruki z konta ubezpieczonego w ZUS – koperta k. 36 akt sądowych.

W maju i czerwcu 2000 r. Powiatowy Urząd Pracy w K. przeprowadził w Cukierni (...) kontrolę, którą objął okres od 1 stycznia 1998 r. do 2 czerwca 2000 r.

W protokole z tej kontroli (nr (...)) wskazano m.in., że wskutek weryfikacji dokumentów dotyczących zatrudnienia w ww. jednostce stwierdzono, że w zakresie opłacania składek na ubezpieczenie społeczne oraz Fundusz Pracy ustalono, że ostatniej wpłaty dokonano za grudzień 1999 roku w dniu 10.01.2000r. na koncie pracowniczym oraz na kontaktach osobistych współwłaścicieli spółki cywilnej prowadzącej cukiernię. Jako osobę odpowiedzialną za taki stan rzeczy wskazano m.in. E. S. (1). Zaznaczono także, że w trakcie trwania kontroli pracodawca opłacił zaległe składki na Fundusz Pracy (podkreślenie własne) za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2000 r. Dodatkowo zaznaczono, że stan zatrudnienia w dniu kontroli wynosił 3 osoby.

Dowód: protokół kontroli PUP w K. nr (...) – koperta k. 27 akt sądowych.

Wobec wydania decyzji abolicyjnej i umorzeniu postępowania egzekucyjnego decyzją z dnia 14 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wstrzymał dokonywanie dalszych potrąceń ze świadczenia emerytalnego E. S..

Niesporne, a nadto dowód: decyzja z 14.07.2016r. - k. 128 plik III akt ZUS.

Pismem z 27 kwietnia 2016 roku E. S. (1) wniósł o ponowne przeliczenie wysokości swojego świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu okresu prowadzenia działalności gospodarczej od 19 stycznia 1999r. do 14 listopada 2006r.

Dowód: wniosek z 27.04.2016 r. - k. 132 plik III akt ZUS.

Rozpoznając niniejszy wniosek, organ rentowy wydał w zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Niesporne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się bezzasadne.

Analizę prawidłowości zaskarżonej decyzji trzeba rozpocząć od wskazania, iż postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w tym w sprawach o emeryturę, prowadzone jest wskutek wniesienia przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego. W tej sytuacji treść decyzji wyznacza zarówno przedmiot, jak i zakres rozpoznania oraz rozstrzygnięcia sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 maja 1999r., II UZ 52/99).

W niniejszym postępowaniu pod rozważę sądu poddana została zaś ocena prawidłowości decyzji ZUS z 7 października 2016 roku, wydanej w rozpoznaniu wniosku E. S. (1) z dnia 27 kwietnia 2016r., domagającego się „weryfikacji wysokości” swojego świadczenia emerytalnego w związku z zakończeniem prowadzonego wobec niego postępowania egzekucyjnego. Ubezpieczony kwestionował tę decyzję zarówno w zakresie długości przyjętych przez ZUS okresów składkowych, jak i dokonanych ustaleń co do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Twierdził w szczególności, że jego staż w zakresie okresów składkowych wynosi co najmniej 40 lat, że opłacił wszystkie należne składki na ubezpieczenia społeczne oraz, że ZUS dokonał błędnych ustaleń co do kwot i okresów korzystania przez niego w 1999 roku z zasiłków chorobowych. Szczegółowe odniesienie się do tych zarzutów zostanie dokonane niżej, jednak wydaje się koniecznym zauważyć już w tym miejscu, że wbrew sugestiom ubezpieczonego nawet gdyby okazało się, że ma on 40-letni okres składkowych, nie prowadziłyby to do powstania po jego stronie żadnego szczególnego uprawnienia związanego z emeryturą. Brak jest bowiem w aktualnym stanie prawnym jakiegokolwiek przepisu, który przewidywałby przyznawanie „bonusów” tylko z tego tytułu.

Zasady przeliczania świadczeń emerytalnych tego rodzaju jak pobierane przez E. S. (1) regulują przepisy art. 109-113 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 roku, poz. 887, dalej jako: ustawa emerytalna). Stanowią one, że:

Art. 109: ust. 1. Na wniosek emeryta lub rencisty wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty ulega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113.

2. Jeżeli w wyniku ponownego ustalenia emerytura lub renta jest niższa, świadczenie przysługuje w dotychczasowej wysokości.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do emerytury obliczonej zgodnie z art. 24a ust. 5 i art. 54a.

Art. 110: ust. 1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia

podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Art. 111: ust. 1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

ust. 2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

ust. 3. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Art. 112: ust. 1. Jeżeli emeryt lub rencista zgłosi wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia przez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, kwotę przysługującego świadczenia zwiększa się doliczając:

1) do kwoty emerytury, o której mowa w art. 53, lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy:

a) po 1,3% podstawy wymiaru, ustalonej w wyniku waloryzacji, za każdy rok okresów składkowych, o których mowa w art. 6,

b) po 0,7% podstawy wymiaru, ustalonej w wyniku waloryzacji, za każdy rok okresów nieskładkowych, o których mowa w art. 7;

2) do kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz do kwoty renty rodzinnej część wzrostu, o którym mowa w pkt 1, ustaloną przy zastosowaniu wskaźnika procentowego, określonego odpowiednio w art. 62 ust. 2 lub w art. 73 ust. 1.

ust. 2. Przy obliczaniu wzrostu, o którym mowa w ust. 1, okresy składkowe i nieskładkowe ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

W niniejszej sprawie decyzją ZUS O/S. z 27 maja 2008 r. E. S. (1) nabył prawo do tzw. emerytury wcześniejszej, począwszy od 8 maja 2008 roku. Ustalając wówczas prawo do świadczenia organ rentowy nie uwzględnił w stażu ubezpieczeniowym E. S. okresów prowadzenia działalności gospodarczej w latach 1999-2001, gdyż w dacie wydawania tej decyzji nie zostały opłacone ani wyegzekwowane składki z tego tytułu. Było to postępowanie w pełni zgodne z treścią przepisu art. 5 ust. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej, stanowiącego, że przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty dla płatników składek, zobowiązanych do opłacania składek na własne ubezpieczenia emerytalne i rentowe,

nie uwzględnia się okresu, za który nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w tym okresie.

Ponieważ jednak w latach 2008-2016 wobec E. S. była prowadzona egzekucja należnych składek, a w roku 2016 została ona zakończona – częściowo na skutek przedawnienia, częściowo na skutek wydania decyzji o umorzeniu nieopłaconych składek (tzw. decyzji abolicyjnej), rozpoznając wniosek E. S. (1) z dnia 27 kwietnia 2016r. o uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu ubezpieczenia, w którym prowadził on działalność gospodarczą pod nazwą Cukiernia (...) w K., organ rentowy zobowiązany był do zastosowania przywołanego wyżej przepisu art. 112 ustawy emerytalnej i doliczenia do okresów składkowych okresów, za które składki na ubezpieczenia społeczne zostały wyegzekwowane. Zastosowania w tej sytuacji nie miał żaden z innych przywołanych na wstępie przepisów (art. 110 czy art. 111 ustawy emerytalnej), gdyż odnoszą się one do innych stanów faktycznych.

Dla jasności wyводу wydaje się także konieczne, by przypomnieć w tym miejscu, że zaskarżoną decyzją organ rentowy przeliczył E. S. emeryturę, uwzględniając następujące „nowe” okresy składkowe: od 19.01.1999r. do 29.02.1999r., od 17.08.1999r. do 31.12.1999r., od 1.01.2000r. do 30.01.2000r., od 01.02.2000r. do 22.02.2000r., od 01.03.2000r. do 23.03.2000r., od 01.04.2000r. do 22.04.2000r., od 01.05.2000r. do 20.06.2000r., od 01.07.2000r. do 20.07.2000r., od 01.08.2000r. do 21.08.2000r., od 01.09.2000r. do 20.09.2000r., od 01.10.2000r. do 31.03.2001r. Nadto organ rentowy uwzględnił fakt, że w okresach: od 01.01.1999r. do 18.01.1999r. oraz od 01.03.1999r. do 16.08.1999r. E. S. (1) korzystał z zasiłku chorobowego i zaliczył mu te okresy jako okresy nieskładkowe (przy czym pierwszy z nich był już wcześniej uwzględniony).

Ubezpieczony kwestionując ustalenia organu rentowego w tym zakresie powinien był więc przedstawić dowody opłacenia przez siebie składek, ewentualnie inne dokumenty, z których wynikałoby, że składki te opłacił w innych kwotach aniżeli te, które przyjął ZUS. Tego jednak E. S. (1) nie uczynił, a analiza materiału dowodowego doprowadziła sąd do wniosku, że organ rentowy prawidłowo rozliczył poszczególne miesiące w zależności i proporcjonalnie do wysokości opłaconej lub wyegzekwowanej za dany miesiąc składki. Dowodem opłacenia składek nie mógł być w szczególności złożony przez ubezpieczonego protokół z kontroli przeprowadzonej w jego zakładzie pracy w czerwcu 2000r. przez Powiatowy Urząd Pracy w K.. Z protokołu tego wynika bowiem wprost, że ubezpieczony nie płacił w tym czasie (do czerwca 2000 r.), należnych składek ani za siebie, ani za pracowników, a w trakcie kontroli dokonał tylko wpłaty zaległych składek na Fundusz Pracy, nie zaś na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, tj. fundusz istotny z punktu widzenia wysokości emerytury.

Ponadto bezsporne w niniejszej sprawie było to, że wobec E. S. były prowadzone postępowania egzekucyjne, ale wskutek abolicji część składek (nieopłaconych) została umorzona, zaś postępowanie egzekucyjne zakończone. W tej sytuacji okresy, których dotyczyło umorzenie – jako że składki za te okresy nie zostały opłacone – tym bardziej w świetle przywołanego wyżej przepisu art. 5 ust. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej nie mogły być wzięte pod uwagę przy ustalaniu stażu ubezpieczeniowego E. S.. Organ rentowy postąpił też prawidłowo, rozliczając uzyskane wpłaty proporcjonalnie do liczby dni w danym miesiącu. Skoro bowiem składka należna za dany miesiąc wynosiła określoną kwotę (dla jasności przykładu – np. 300 zł), miesiąc ten miał określoną ilość dni (dla jasności przykładu – np. 30), a wyegzekwowano tylko część całej kwoty składki (dla jasności przykładu – np. 250 zł), to niemożliwe było uznanie, że składka została opłacona za cały miesiąc. Prawidłowo więc organ dokonał więc w przypadku poszczególnych miesięcy przeliczenia i ostatecznie zaliczył ubezpieczonemu do okresów składkowych tylko tyle dni z danego miesiąca, za jaki faktycznie wyegzekwowano od niego składkę (w podanym przykładzie byłoby to więc tylko 25 z 30 dni).

Z kolei jeśli chodzi o przyjęte przez organ rentowy okresy nieskładkowe (okresy korzystania przez E. S. z zasiłków chorobowych) i ustalone z tego tytułu kwoty, to sąd także nie doszukał się żadnych nieprawidłowości w postępowaniu ZUS. W szczególności różnica w rozliczeniu podatkowym za 1999 rok, na którą wskazywał powód (ZUS wysokość wypłaconego ubezpieczonemu zasiłku chorobowego ustalił na kwotę 3.824,10 zł, mimo że w wystawionym wcześniej dokumencie (...) wskazał, że wysokość wypłaconych w 1999 roku zasiłków wyniosła 4.555,20 zł) wynikała z faktu, że w 1999 roku ubezpieczonemu wypłacane były jeszcze zasiłki za poprzednie okresy, przypadające w roku 1998. Już nawet z treści jednego z przedłożonych przez E. S. odcinków wypłaty zasiłku wynika, że został on wypłacony w styczniu

1999 roku, jednak dotyczył zasiłku przysługującego za okres od 19.12.1998r. do 18.01.1999r. + obejmował wyrównanie wcześniejszego zasiłku za okres od 07.05. do 04.08.1998r. Tymczasem na potrzeby organów podatkowych (a dla takich organów wystawiany jest dokument PIT) istotne znaczenie ma to kiedy dokonano wypłaty określonej kwoty, nie zaś to, za jaki okres ta wypłata została dokonana. Podatek rozliczany jest bowiem od dochodów faktycznie otrzymanych w danym roku. Zasada ta nie obowiązuje jednak w przypadku ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, a co za tym idzie – także wysokości emerytury. W takim przypadku bierze się bowiem pod uwagę to, jakiego okresu dotyczyła wypłata, bez względu na to, kiedy została ona faktycznie dokonana.

W powyższej sytuacji, jako że sąd nie dopatrył się ostatecznie żadnych nieprawidłowości w postępowaniu ZUS, zaskarżoną decyzję uznał za prawidłową. Konsekwencją tego było oddalenie odwołania, o czym stosownie do treści przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono w sentencji wyroku.